

Vì chúng tôi làm chung trong một hãng Mê-Đi-C. Suốt 10 năm sát cánh bên nhau, đi đi về về trên chiếc xe đời cũ, có sẵn Mai dệt thành tích kỷ lục. Tuy chúng may mắn hơn ai, nhưng nhờ hai trái tim già cùng đắp chung một nhíp, cùng chia sẻ những buồn vui trong công việc, nên chúng tôi thoải mái an phận dãi dụa bàn tay quýnh kinh của Xốp – mặc dù đó chỉ là hãng Bù Tèo, đáng lẽ chúng không bao giờ nhích khỏi 10 đũa ngón tay.

Nhưng từng ngày thu hoạch buồn mướt gió cho đến ngày Ri-Thai hàng tháng đó đây, nào ngừng một cái, Xốp khấn cầu khắp toàn bộ, rồi thậm chí tuyên bố: vì sức sinh tồn của Xốp, vì kinh tế phức tạp của đất nước, nên Hãng đành phải Mu qua Mổ sản xuất. Thế là, hàng trăm công nhân ngó nhau lảo lảo, mặt ngơ ngác ôm lấy tay giữ chặt nghĩ ngợi rồi thậm chí chia tay, trông ai oán như những tên lính bỏ bùa bị giết ở trận chiến.

Vì là hãng Bù Tèo, nên công nhân đa số là người Việt Nam tuấn. Họ đến Mổ mua màn, chừa kíp cầu sách đến trường học về lòng tin Anh, đã vội chui vào các hãng Bù Tèo để kiếm sống. Bởi hàng tháng, họ phải đóng mũi chui vào sào chỉ trả các Biu bắt đầu dĩ, như: thuê nhà, đi ăn uống, việc thông, tiền ích công cộng...v.v.

Người Việt Nam tuấn nào cũng đều có cha chan tình cảm, luôn ôm ấp quá khứ son vàng trong lòng. Với tôi, bấy giờ, 10 năm làm ở hãng Bù Tèo là một quá khứ son vàng. Bởi đó, tôi có thêm những buồn già tri kỷ, nhưng đáng nghĩ ngợi tận tụy cho công việc. Nhưng cảm thông, lo toan gì nhau thì hoàn cảnh đến nguy hiểm và nguy. Bởi đó, không hiểu thì ít, vẫn để tiền nong để chi trả các Biu hàng tháng. Vẫn để chút dư giả và giúp đỡ Việt Nam, vẫn thoải mái trong cách sống, tự ly cà phê để mồi hăng và...đến những bữa ăn phong lưu, đôi lúc, trong các quán ăn sang trọng.

Nhưng buồn già tri kỷ như buồn Dừng, như lão Thạch, như Phác gầy, Vũ béo, Tờ xỏn...Có người quá ngu tuấn. Có người và cả các tuấn. Nhưng tuấn trí thiên mệnh. Nhưng tuấn, Việt Nam, các buồn già của tôi đã và vẫn cảm câu, giả tạo chôn phẫn hoa phiến toái. Vậy mà, giờ đây, chúng tôi hơn nhau mỗi ngày, chực chờ hốt chày đến chỗ khác xin việc để làm. Đến đâu, người ta cũng hơn hơn hơn hơn, bỏ đi bỏ ch. Sự thật này, sự thật kia. Sự...đến 6 tháng trôi qua, trả cấp thưởng nghĩ ngợi hốt, mà buồn già chúng tôi thì ngóng dài chờ chờ, trông mòn mỏi một, vẫn chẳng thấy có ma nào lưu tâm gì tới.

Có lẽ, thoải mái cho thái nhân tình, buồn Dừng thì thảo:

- Có lẽ, kinh tế Mexico, từ lúc xảy ra nạn khủng bố 911. Tội nghiệp, từ lúc đó, hệ thống này từ hệ thống, sa thải công nhân rồi rồi.

Lão Thạch ra vẻ trí thức:

- Kinh tế thế giới có chu kỳ. Lúc nó lên thì Mexico-xi-mum thì đương nhiên nó phải xuống. Và từ khi xuống Mexico-xi-mum thì nó sẽ lên.

Tên xin chen vào:

- Kinh tế xuống, Giáp mặt. Thì sao Mexico còn thuê công nhân Việt Nam sang đây làm?

Phúc gầy chảnh thua:

- Mexico, mình là công dân ở đây lâu năm, lương chỉ có 8 đồng. Vậy mà Mexico lại thuê dân xê khác qua đây lao động trên 10 đồng một giờ?

Vũ béo giỡn hòa:

- Thì thế Mexico lúc nào chúng có cái vô lý của nó!

Tôi ngẫm nghĩ ngó theo mái đầu bạc, đang băn khoăn trước sự phân động cay của cuộc đời. Nếu hệ thống không qua Mexico, bản đầu bạc chúng tôi đã không gây gánh giá đắt, sẽ trôi nổi đi đến chúng cuộc hành trình, rồi hệ thống vận hành vui Rì-thai của mặt đất. Còn vài năm nữa – ngẫm lại trong bản già, muộn màng lắm cũng chưa đầy 10 năm – Vậy mà chúng tôi bản hệ thống, bản đầu ra khỏi công việc một cách chua chát như thế.

- Còn mặt Giết người, tôi nghĩ, ít ai tìm thấy. Mình thử đánh liếc mặt phen, xem sao?

Bà Đang đưa hai tay lên, huỳnh hoang, như hải lòng với suy nghĩ táo bạo của bà.

Vũ béo chạm tay, kéo tay áo bà Đang:

- Giết nào? Nói nhanh lên đi bà!

- Ba-đi Giết.

Bà già chạm ng háng, ngó nhau, như chưa ai hiểu ý bà Đang.

- Ba-đi Giết là cái thá gì? Nghe lạ quá cha nó!

- Là nhà quán, là chợ mai táng đó!

Phúc gầy le lói ra cốc, hai đầu gối khụy xuống, mu bàn tay lần đầu xuống nền gạch.

- Tôi có trải qua rồi. Nó làm mất ông rồi!

Tên xon phà khói thuốc vào mặt Phúc gầy, gay gắt:

- Trĩi qua làm sao? Ờn làm sao?

Phúc gầy run run k:

- Trĩĩc khi làm hãng Bù Tèo, tôi có vào đó xin việc. Sau khi Ính-tĩ-viêu, nó nhĩn liĩn. Trĩĩc khi Tren-ninh, nó đĩn tôi vào phòng xác, tiĩn đĩn mĩt chiĩc giĩĩng có phĩ tĩm Đĩ-ráp trĩng toát. Nó bĩn tôi hĩy th, Ờ giĩ tĩm Đĩ-ráp ra xem. Vĩa giĩ ra, tôi bĩng thĩy mĩt khuôn mĩt nát bĩy, đĩy máu, và kinh khiĩp hĩn nĩa, là đôi mĩt – đôi mĩt cĩ mĩ to, trĩng trĩng nhìn tôi nhĩ thù oán tĩ kiĩp nào. Tĩ đĩng, tôi lĩn đĩng ra, không còn biĩt trĩi trắng mĩy nĩĩc chi nĩa hĩt...

Nhĩn mĩt Phúc gầy lúc này, bĩn đĩu bĩc chúng tôi đã có cĩm giĩc Ờn da gà rĩi, huĩng hĩ chi phĩi cĩm tĩn tay, phĩi thĩy cĩnh tĩĩng đĩ tĩn mĩt. Thĩi, tĩt hĩn hĩt, đành tránh qua mĩt bên. Hĩy đĩ nhĩng trái tim giĩ đĩp nhĩng nhĩp đĩp bình an. Bĩng, lão Thĩch lĩi đĩu ra mĩt tĩm Phĩ-Lai-ĩ cĩa Bĩu Đĩn. Cĩ bĩn xĩn xao, tranh nhau ghé mĩt vào tĩm Phĩ-Lai-ĩ. Bĩu Đĩn tuyĩn “Mail Handlers”, nhĩng chĩ làm tĩm thĩi, theo mùa Ờ. Hĩt mùa, nhĩn viên lĩi đĩĩc trĩ vĩ nhà, ngĩi chĩi xĩi nĩĩc. Trong bĩn đĩu bĩc, Tĩ xĩn là ngĩĩi trĩ nhĩt, rĩnh tiĩng Anh nhĩt, đĩĩc chúng tôi cĩ ra, đĩch tiĩng Viĩt tĩm Phĩ-Lai-ĩ.

Tĩ Xĩn đĩĩc đĩ cĩ, lĩ mĩi chĩt phĩng to, nhĩ trái cà chua chín rĩc. Bĩnh thĩĩng, hĩn nĩi nĩng hoĩt bát, nhĩng khi đĩch câu gĩ tĩ tiĩng Anh ra tiĩng Viĩt, giĩng hĩn trĩĩn lĩp cĩp là cà, nhĩ mĩc tĩt cà lĩm tĩ lúc nào.

- “Mail Handlers” là...là...chĩn lĩa, và...và...sĩp xĩp thĩ tĩ. Và...và...chĩt thĩ hay chuyĩn thĩ ra tĩ các thùng chĩa. Nĩi chung...là...Giĩp đĩi hĩi đĩng sĩc lao đĩng đĩ nhĩc nĩi mĩt vĩt nĩng tĩi thiĩu là 40 Pao. Và phĩi...phĩi lĩn đĩng, lĩn chuyĩn đĩng trong suĩt thĩi gian làm viĩc.

Tĩnĩng nĩy:

- Tóm lĩi, đây là mĩt Giĩp đĩng sĩc lao đĩng, không cĩn có kiĩn thĩc kiĩn ngĩ gĩ phĩi không?

Việt Nam, sau 1975, bọn đầu béc chúng tôi đã từng vác thuê gánh mìn, từng kê vai khuôn bao gạo chõ xanh 100kg, từng bê cây rừng có chu vi bằng một vòng ôm của mấy em tay dài...thì “Mail Handlers” chính là chuyên nghiệp đối với chúng tôi.

Tối sáng, tôi hẹn Tô xôn ở cây xăng vùng Ít-Sán-Đa-Ghê (East Sandiego). Lúc này, giá xăng đã lên đến đỉnh cao: \$4.50 cho một Gá-Lông. Tô đây đến chỗ P-B-Lai phải chờ trên 20 Mai, đi và về một giờ đôi, rồi phòng khi kẹt xe đến đây, thôi thì đành trút bóp để lấy bình xăng.

Sau khi tìm nơi đậu xe, tôi dắt Tô xôn đi lòng vòng quanh ngõ nhà, nơi có khu Bưu Điện rất lớn, nằm ngay tầng tầng trên đó. Phòng S-Vết ở phía cuối tòa Bưu-Đinh dài thông như toa xe lửa. Muốn đến đó, hai đứa đi bộ khoảng khá xa, leo dốc xuống dốc lên hết hi. Vội mà khi cầm hộp đến trên tay, nhúng một nhúm bột tan bên đầu một, nhúng cho một niếm vui đang nôn nóng trong lòng. Rồi phút chốc, niếm vui lại tan biến, khi hai đứa chăm chú vào hộp đến, miệng xây xém một mảy.

Hộp đến có tất cả 14 trang giấy khổ lớn (loại 8.5x11 in.), chi chít những chữ. Tối mồm: tiêu số, đến nơi ăn chén, rồi quá trình học văn, quá trình làm việc, quá trình phạm pháp, bao nhiêu lần ra tòa, bao nhiêu Tít-Kết giao thông, đi lính lúc nào, tham gia chiến tranh gì? v...v...

Chỉ đến số qua hộp đến, Tô xôn chợt hiểu rằng đã thấy xôn dài dài. Còn tôi thì tá hỏa tam tinh, chợt nhớ lại cái thời sau 1975, bọn công an Việt cộng kêu lên hời cung tá, vì cần tài: nhân máu và nhân dân. Những lúc rồi, lên lên ngửa thì phải phóng thôi. Tôi và Tô xôn tìm một chỗ yên tĩnh, thì bỗng nhiên quá khứ, những chi tiết chính xác đổ dồn vào lá đến.

Trong 3 tiếng đến trôi qua, sau khi nộp đến, chúng tôi mới đến giờ vào văn phòng. Từng lính-T-Viêu ngay, Tô xôn chợt đến nghiêm trang, ngó thẳng lên trên nhà, làm thém thêm vài. Những nào có may mắn như Tô xôn nghĩ, bà Mẹ già lòng chờ vào đứa con của một C-Li-Níc ở phía nam, bắt chúng tôi đến thì nó có tiêu, và hẹn 10 ngày sau, trở lại lính-T-Viêu.

Chỉ vội thôi, Tô xôn lính quính như gà mắc đầu. Hẹn nó nói huyền thiên, tay chân múa may lo lắng.

- Chác nhá báp, tau vái máy sá vá Giáp Báu Đán. Chác nhá báp.

- Tái sao áng biát: chác nhá báp?

Tá xán gát đáu, quá quyát:

- Náu kháng chán mánh, ná bát mánh thá ná cá tiáu mán chái?

Tháy ká, tái cáng vui láy vái niám vui cáa Tá xán, đá chá đán 10 ngáy sau, trá lái nái đá báng nái háy váng dáng tráo. Giá hán lá 7 giá 30 sáng, nháng mái cá 6 giá, cháng tái đá lái xe lán đán đánh đái. Phòng Sá-Vát cháa má cáa. Dây Báu-Đán Báu Đán cán ngái ngá im lám trong sáng lánh cáa buái sám mái. Lá nhá mát vái nái, cáng cá ngái đáng chá nhá cháng tái. Há hát thuác, ná chuyán, vá cái gián đá quán đá thái gian cáng tháng.

Đáng 7 giá 30, cáa phòng Sá-Vát má, mát ngái Má cháy ra chá cháng tái trá vá khu Báu-Đán đáu tián. Thá lá, mái ngái táa ra, láng lá nái chán nhau, lá lát đá ngác lái con đáng. Lác náy, nhán đán ngái dái nhá con rán, Tá xán lái bát đáu xán:

- Trái ái! Ngái đáng nhá kián thá náy, lái toán Má vái Má, tái sá há kháng chán đán mánh đáu, áng ái!

Mác cho Tá xán thá than, đám đáng cáng lán lát chui tát váo cán phòng thán tháng, cá kháng khá nghiám trang, láng lá đá sá. Mái ngái mát ghá. Mái ghá đáu cá đáng mánh gá pháa trác, dáng cho ngái ngái cá thá ká giáy lán viát mát cách thái mái. Trác mát đám đáng lá cháng há sá cao ngáu. Trán cao lá tám báng xanh, cháy dái tá gác táng náy đán gác táng kia.

Mát nhám nhán vián Báu Đán hián ra, há tá giái thiáu tán tuái, rái thao thao bát tuyát, ná vá ngánh Báu Đán, vá các Giáp, vá vá trá nám kháp nái trán thán phá Sán-Đáa-Gá- Ghá. Sau cáng, há lái phát cho cháng tái mát xáp há sá náa. Há sá mái náy gám cá: nái qui, đáu lá vá

công việc, giao kèo làm Phun-Thai, -V-Thai - nư c n – làm c ngày l, ch nh t...Ngoài ra, còn có các m c khác nh : ch n n i làm, khai báo tr ng h p sa th i n i làm tr c, khai báo th i gian ph c v quân đ i, th i gian ph m t i...M i m c đ c qua, chúng tôi cân nh c k l ng đ n toát m hoi h t.

Lúc này, T x n b ng vui lên, li n tho ng ngó v phía tôi, t m t m c i i hoài:

- Tôi đã nói r i. Phen này, ch c nh b p.

Sau 2 t ng đ ng h qu n th o v i x p h s , nhân viên B u Đ i n l i g i t ng ng i lên xem xét, b túc và h i han. Tôi và T x n đang ng ngáo tr c c nh t ng m i lúc m i đ i thay, gi ng nh chú nai r ng ng ngh ch khi đi l c vào thành ph , thì nhân viên B u Đ i n b o chúng tôi tr v phòng S -V t ch đ i, t ng ng i m t s l n l t vào g p X p Ính-T -Viêu.

Nghe t i t ng Ính-T -Viêu, m t T x n b ng xám l i, bí x . H n th dài m t h i, r i ngã nh vào vai tôi:

- Nãy gi , tui t ng Ính-T -Viêu xong. Hóa ra, ch a có chi h t. Tr i i i! Phen này ch c b m ng gi a sa tràng.

Tôi nh nh , an i:

- Bình tĩnh l i đi! Chu n b tình th n đ g p X p. i hi n g p lành. Đ ng lo!

Đám đông r ng r n l i t t n i nhau, tr l i phòng S -V t. C a phòng đã m r ng. Nh ng lâu lâu, m i có m t ng i đ c g i tên, vào g p X p. T t c các gh trong phòng S -V t đã b đám đông t i tr c, chỉ m g n. Tôi và T x n đành kéo nhau ng i b p xu ng n n g ch, ch ng c m ch đ i X p g i đ n tên mình.

L&#i vài ti&#ng đ&#ng h&# ch&#m ch&#p trôi qua, m&#i có m&#t ông M&# ra c&#a, g&#i tôi vào phòng. Tôi đoán là M&#, vì ông ta lùn t&#t, l&#i b&#ng ph&#. Cách phát âm thì l&# l&# gi&#ng Sì-B&#-N&#t. Và kh&# thay, ti&#ng nói c&#a ông quá nh&#, r&#i r&#i nh&# ng&#&i đang lên c&#n nh&#c rằng.

Cu&#c Ính-T&#-Vi&#u khó khăn, r&#i cũng trôi qua. Tôi c&# v&#n đ&#ng giác quan, trí nh&# và c&#s&# suy đoán n&#a...đ&# kh&# s&# tr&# l&#i các câu h&#i h&#c búa c&#a ông M&# m&#t cách ch&#p nhoáng. Đ&#i khái, tôi xin ghi s&# l&#&c nh&#ng câu h&#i ra đây:

- Tr&#&c kia, làm &# đâu? Công vi&#c gì? Mô t&# công vi&#c đó?

- Áp-B&#-Lai vào đây, có bi&#t đ&# làm Gi&#p chi không?

- Theo anh, “Mail Handlers” là Gi&#p gì? Ph&#i làm nh&#ng công vi&#c gì?

- “Mail Handlers” là Gi&#p n&#ng nh&#c, anh bi&#t v&#y, t&#i sao l&#i Áp-B&#-Lai vào đây?

- N&#u đ&#&c ch&#n, anh s&# làm th&# nào đ&# Gi&#p này phát tri&#n m&#nh thêm?

Cu&#i cùng, ông M&# c&#m x&#p đ&#n c&#a tôi lên, đ&#u g&#t gù OK lia l&#a. Tr&#&c khi chia tay, ông còn h&#n v&#i tôi 2 tu&#n sau, ch&#c ch&#n s&# có th&# báo đ&#n nhà.

Hai tu&#n l&#i đ&#n. Tôi và T&# x&#n nh&#n đ&#&c lá th&# có n&#i dung gi&#ng nhau nh&# in. Ng&#&i ta cảm &#n s&# xin Gi&#p c&#a chúng tôi, nh&#ng r&#t ti&#c, ng&#&i ta đã t&# ch&#i, vì chúng tôi không đ&# năng l&#c đ&#m nh&#n công vi&#c này. T&# x&#n b&#ng t&# ái, ch&#i th&# m&#t h&#i:

- M&#, cái Gi&#p ch&# dùng s&#c lao đ&#ng, làm qu&#n qu&#t su&#t ngày. Có đ&#ng nào đ&#ng ni&#c chi đâu mà không năng l&#c?

Tôi tiêu nghiệp u kéo Táxán ngái xuáng ghá, mát mái thì thảo:

- Hán mát năm trái kiám viác kháp nái, cháng nái đâu cán tái. Rái tá đây, cá đáa này, làm sao mình có bác chi tián thuê nhà hái Tá?

Táxán ngá lên trán nhà, uá oái nói:

- Cháu khó xin Hao-Sinh.

- Nháng, xin Hao-Sinh nào phái có lián. Ngá i ta chá đái ít nhát vài ba năm. Trong thái gian chá đái, mái tính sao?

Táxán chát cá i lán, thuán tay chá tháng ra công viên:

- Còn tính sao náa cha nái: Hám-Lát.